

La crisi de govern es diu Boyer i Morán

Divendres passat, a las 9.30 del matí, prenen possessió dels càrrecs els ministres del nou govern socialista. L'absència de dos dels integrants de l'anterior gabinet de Felipe González era especialment remarcable: Fernando Morán, antic ministre d'Afers Exteriors, i el superministre d'Economia, Miguel Boyer. Eren els dos noms que expliquen, precisament, aquesta crisi.

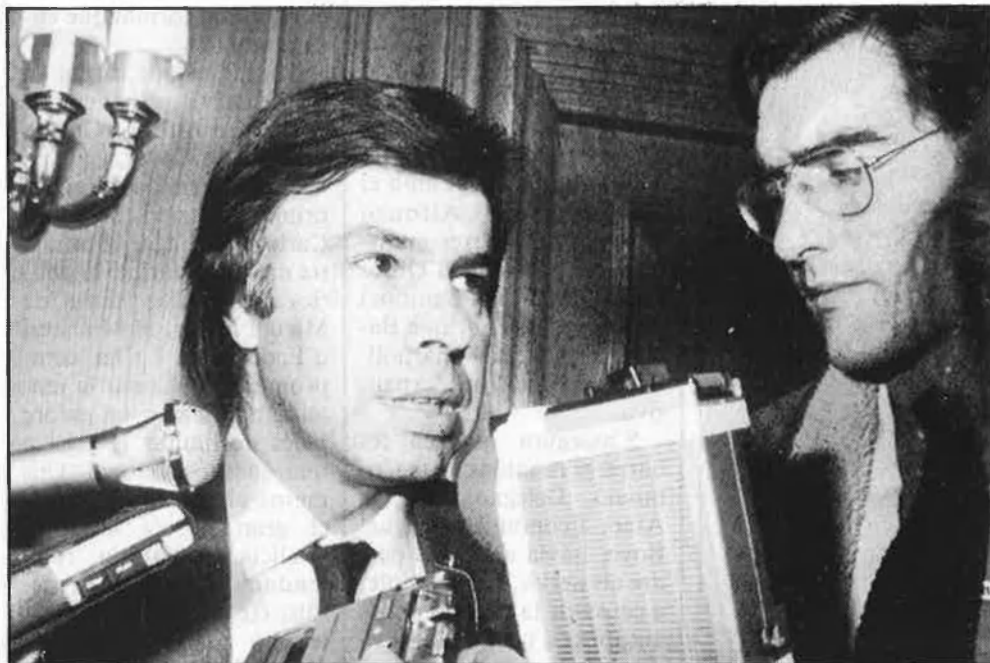
Josep M. SANMARTÍ

Per què va dimitir dijous passat el ministre d'Economia i Finances, Miguel Boyer? Aquesta és la pregunta que a hores d'ara encara s'estan fent bocabadats els cercles polítics i informatius de Madrid. Tothom sabia que el president Felipe González estava preparant una substitució de ministres de segona fila, precisament per enfortir la posició de Miguel Boyer dins el gabinet i arribar al final de la legislatura amb la mateixa política econòmica de rigor i d'austeritat, però amb un rostre més amable i presentable.

El mateix president Felipe González reconegué que la seva idea inicial era de substituir els ministres d'Afers Estrangers, Transports, Obres Públiques i Administració Territorial. Els tres primers eren molt crítics vers la política econòmica de Miguel Boyer i, el quart, se'l considerava neutral. Tots els noms que «sonaven» per ocupar aquests (i altres) ministeris eren gent acostada a Miguel Boyer. La crisi es coïa a favor de Miguel Boyer, i Felipe González n'era el cuiner major.

Un pols entre Guerra i Boyer

D'acord amb les explicacions més versemblants, el primer ministre topà llavors amb diverses resistències, encapçalades per la

Les explicacions de la crisi donades per González no resulten convincents

del vice-president Alfonso Guerra, les quals refusen en general augmentar el, ja gran, poder de Miguel Boyer. Es diu que, en aquestes circumstàncies, l'ex-ministre decidí de jugar fort i sol·licità una vice-presidència per contrarestar millor la influència d'Alfonso Guerra i disposar de més capacitat d'acció i de decisió. Felipe González copsà llavors el pols a fons que estaven fent ambdues personalitats i rebutjà les peticions afegides de Miguel Boyer. Aquest, d'acord amb el seu temperament arrauxat i depressiu, malgrat l'aparença de fredor, li presentà la dimissió irrevocable, que el president acceptà. L'estira-i-amolla entre Mi-

guel Boyer i Alfonso Guerra frenà la solució de la crisi durant unes hores, fet que provocà una gran confusió, fins i tot entre els ministres, molt desinformats del desenvolupament de la crisi.

Possiblement, les coses no transcorriren d'una manera tan barroera com la que obliga a explicar una síntesi dels fets. És lògic creure que els protagonistes devien mantenir les maneres i que l'argumentació devia ser prou subtil per a permetre al president de vendre la tesi de la dimissió de Miguel Boyer com un fet aïllat dins la remodelació general. Si més no, Felipe González maldà perquè quedés ben clar que, la culpa de la «crisi Boyer»,

la tenia exclusivament l'ex-ministre, ja que el president li mantenia tota la confiança i el suport polític.

Felipe González reconegué també dos detalls complementaris interessants: Alfonso Guerra li havia demanat fa pocs dies el relleu, és a dir que estava disposat a plegar del govern, i, en segon lloc, que ell considerà la possibilitat de crear tres vice-presidències; és a dir, hi hagué, doncs, l'afer de les vice-presidències. El primer ministre explicà que la seva idea era evitar que la figura del president es cremés en un arbitratge constant en les disputes interministerials i en els afers quotidians.

L'assumpció per part del ministre de Cultura de les funcions de portaveu del govern respon a un plantejament semblant. Felipe González es vol desenganxar de la política concreta i, des d'ara, evitarà la proliferació de declaracions als mitjans de comunicació i canalitzarà cap al nou portaveu la informació i la imatge del

ses vegades havia mostrat el seu desig de plegar, desanimat per les dificultats paleses que comporta el càrrec, certament conflictiu i de gran responsabilitat.

Ell mateix reconegué fa pocs dies a Canàries que l'oposició diversa li demanava sovint coses justes i raonables, que ell havia de refusar per culpa d'un pressupost escàs i d'austeritat. Tanmateix, amb això no n'hi ha prou. Segurament la fatiga de Miguel Boyer es referia més aviat a la lluita incessant amb el vice-president Alfonso Guerra i amb altres ministres com els ixents d'Obres Públiques, Julià Campo, i de transports, Enrique Barón, partidaris d'una política econòmica més expansiva.

S'assegura que en les darreres reunions de la Comissió Delegada per a Afers Econòmics, Miguel Boyer havia arribat a perdre els nervis, per exemple, a causa de la qüestió de les autopistes, i que les discussions havien entrat en el terreny personal per culpa dels seus crits. Però era també el cansament per la polèmica subterrània amb l'aparell del PSOE, que formalment li donava suport, però que el criticava durament a l'esquena; l'enfrontament sistemàtic amb els sindicats, sobretot amb la UGT, amb més possibilitats de pressionar-lo; amb una opinió pública que li atribuïa el paper de dolent, malgrat ser un home força popular; amb l'oposició conservadora, que matisava poc les seves crítiques, i que feia, de tant en tant, demagògia descarada i l'acusava de coses injustes.

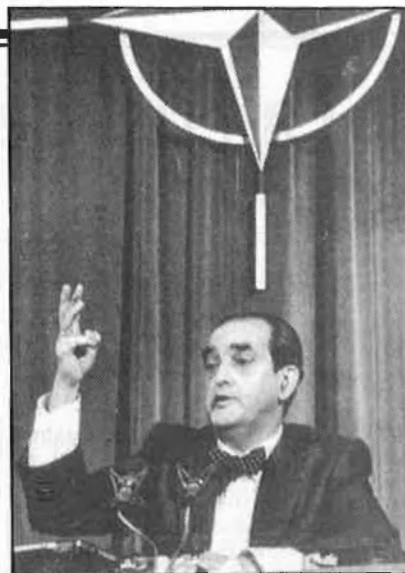
Miguel Boyer ja havia fracassat fa un any, quan demanà una reforma del gabinet a favor seu. Aquella vegada, Felipe Gonzá-

lez s'espantà davant les pressions desfermades des de diversos àmbits, i bloquejà els canvis, cosa que al capdavant significà una derrota política del seu ministre d'Economia, derrota que ha hagut de suportar durant el darrer any. Tot plegat ha dut el superministre Boyer a llançar la tovallola, malgrat el suport polític formal que encara tenia.

Tot indica que, situat en l'alternativa d'haver de triar entre Alfonso Guerra i Miguel Boyer, Felipe González s'ha decantat pel primer. A canvi, ha situat Carlos Solchaga, el ministre més partidari de la política econòmica dura de Miguel Boyer, al Ministeri d'Economia, i s'ha compromès a continuar la mateixa política en un esforç palés de limitar la crisi a una qüestió personal. Uns mesos abans de començar el gran procés electoral (Galícia, Andalusia, referèndum, eleccions generals, etc...), Felipe González no ha gosat, lògicament, de prescindir d'Alfonso Guerra, l'artífex de les reeixides campanyes electorals socialistes.

Els nous ministres

Ara bé, la inesperada eixida de Boyer del govern ha impedit que Felipe González pugui fer la «seva» reforma del gabinet i s'ha hagut d'adaptar a les circumstàncies. Ha situat dos homes d'Alfonso Guerra (Javier Sáez de Cosculluela i Abel Caballero) a Obres Públiques i Transports, els dos ministres que precisament havien de passar sota el control de Boyer. Ha deixat Economia i Indústria en la mateixa situació, perquè se suposa que Solchaga continuarà la política de Boyer i Joan Majó, la de Solchaga; i ha neutralitzat Administració Territorial (un al-

L'OTAN ha vist amb satisfacció la dimissió de Morán

tre ministeri que hauria de desaparèixer), amb el nomenament de Fèlix Pons, un mallorquí prestigiós i ben vist per tothom (inclosos els nacionalistes), que tindrà com a missió fonamental enllestir les transferències de serveis, negociar el nou finançament de les comunitats autònomes i, sobretot, fer que el Ministeri no destorbi l'autonomia municipal i regional. Això no obstant, fonts properes a la Generalitat de Catalunya mostraven temor per una més gran intervenció d'Alfonso Guerra en el procés autonòmic, per un retard en la negociació financera i per una preponderància de l'administració local. I un detall interessant: ha augmentat el pes dels ministres catalanoparlants: Ernest Lluch, Narcís Serra, Fèlix Pons i Joan Majó.

El cas de Fernando Morán és diferent. Felipe González el volia fer cessar des del primer moment. ¿Per què? En primer lloc, perquè Fernando Morán és més partidari de solucions europeïstes que no pas atlantistes, fins i tot en matèria de defensa, cosa que l'enfrontava directament amb Narcís Serra. També mantenia males relacions

La inesperada dimissió de Boyer ha estat la gran sorpresa de la crisi

nou gabinet davant l'opinió pública. Javier Solana, un home ben vist pels mitjans de comunicació, en general, de l'absoluta confiança de Felipe González, capacitat i al front d'un ministeri que hauria d'haver desaparegut, té grans possibilitats de millorar la desastrosa gestió del seu predecessor, malgrat que el repte és enorme.

La fatiga de Miguel Boyer

Tornant a Miguel Boyer, Felipe González n'explicà la dimissió com el fruit del «cansament». ¿Cansament de què? Tothom sap que, darrere el seu aspecte glacial, Miguel Boyer té un temperament arrauxat, depressiu i inestable. Diver-

amb Miguel Boyer i, al capdavant, era un home difícil de manejar, si bé lleial, amb brillants idees pròpies i últimament amb una immensa popularitat, que creixia. Enfrontar-se a la difícil campanya a favor de l'OTAN, el repte més delicat del govern socialista, amb un ministre d'Afers Estrangers que en qualsevol moment podia eixir amb un estirabot, era perillós. I Felipe González ha sentenciat el seu ministre de més èxit.

Però hi ha un altre argument adduït per González: Fernando Morán, un excel·lent negociador, un extraordinari diplomàtic, un gran pensador i un discret escriptor, és en opinió general, un pèssim gestor, que ha fracassat com a administrador i director del ministeri. La nova etapa comunitària exigeix una reordenació a fons del departament, un paquet de nomenaments molt delicat i complicat, i una complexa coordinació amb els altres ministeris de la CEE i amb les institucions comunitàries.

Les raons que han empès el president a cridar Francisco Fernández-Ordóñez, en lloc de Morán, són un misteri. Es tracta d'un polític amb una trajectòria pública molt irregular, amb una imatge cremada i en un retir còmode i influent. Es pot pensar en la seva experiència, en la seva ductibilitat i en el seu vot a favor de l'entrada d'Espanya a l'OTAN en 1981, però això no ho explica tot.

En resum, davant la bomba política que li esclatava en les mans, Felipe González ha optat clarament per enfortir la coherència del seu gabinet, per damunt d'altres opcions i personalitats més brillants. Ara té un govern menys espectacular, però més cohe-

sionat (ell ha utilitzat aquesta paraula) a l'hora d'aplicar dues polítiques ben definides: la d'austeritat econòmica i la proatlantista i comunitària. El govern socialista perd els dos homes fonamentals, Boyer i Morán.

González no s'ha atrevit a prescindir de Guerra

A partir d'aquí es poden fer les especulacions que es vulgui. Per exemple, que Felipe González no ha volgut cremar Fernando Morán per conservar-lo a l'ombra com el seu delfí i com a contrapès de Narcís Serra més endavant.

El canvi, anunciat massa d'hora i mal explicat al final, ha estat mal rebut en general. Diuen que els medis financers espanyols i estrangers s'han esverat en sentir la caiguda de Boyer, un home que —ves per on— ara resulta que els inspirava confiança, i que a la CEE han arrufat el nas per l'allunyament de Morán. En compensació, a l'OTAN deuen estar-ne satisfets: ha caigut el penúltim obstacle per poder «ocupar» l'Estat espanyol.

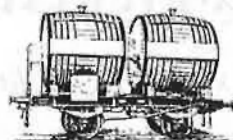
L'ESTIL CAVISTA NADAL

L'art del Cava

CAVES NADAL

TOTES LES NOSTRES CAVES
SÓN DE COLLITA PRÒPIA
PROVEÏDOR PER AL PAÍS VALENCIÀ

SVRO

VINS I LICORS

Illes Canàries, 32 - Tel. 362 58 74 - 377 40 36
VALENCIA